

Luis in de pels

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oosterwijk, columns

Luis in de pels

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464185317
© 2021 Roland Smulders

Hij is braaf

De Nederlander die op Spitsbergen met fatale gevolgen werd gegrepen door een ijsbeer, zal in zijn wildste dromen niet hebben gedacht op die manier aan zijn eind te komen. Een beetje naïef is dat wel als je bedenkt dat er op Spitsbergen heel veel hongerige ijsberen rondscharrelen. Dan is kamperen in een tentje het noodlot behoorlijk tarten.

Voor de eigenaresse van de camping is het voorval een compleet raadsel. Het is de eerste keer in meer dan veertig jaar dat een ijsbeer zo vervelend doet. Normaal gesproken zijn het lieve beesten die nog geen vlieg kwaad doen. Haar gedachten gaan waarschijnlijk al uit naar de telefoontjes van mensen die bij nader inzien toch maar voor een andere vakantie kiezen. Niet iedereen vindt het een fijn idee dat aan de andere kant van het dunne tentdoek zo'n veelvraat een servet staat om te knopen.

Waarom steeds meer mensen het nodig vinden tijdens de vakantie leven en gezondheid op het spel te zetten, dat weet ik niet. Vroeger was een reisje naar de Rijn al heel wat, maar de moderne toerist wil hoge bergen beklimmen en kamperen op een van ijsberen vergeven eiland. Er is een soort race gaande om steeds verder te gaan voor een filmpje op de sociale media. Misschien denken zij er het CV door op te kunnen poetsen. Wie aan een touw boven een ravijn durft te hangen, of rustig in een door ijsberen belegerd tentje kruipt, laat zich ook in de jungle van het beroepsleven niet zo snel bang maken. Nu inmiddels alle sollicitanten over een redelijke opleiding beschikken, is het zaak zich op een andere manier te onderscheiden van de massa.

Laatst las ik dat de Mount Everest door zoveel bezoekers wordt beklommen dat het soms nodig is de berg te sluiten.

Nepal heeft niet de middelen om voortdurend reddingsmissies te organiseren. Niet de middelen en al helemaal niet de bereidheid daar eigen levens voor in gevaar te brengen. Wie zich geroepen voelt de held uit te hangen, moet zichzelf ook maar zien te redden. Wat mij betreft is het een gezonde benadering van het probleem. Een berg mag ook een keer winnen en de ijsbeer van het tentje hoeft niet elke dag met honger naar bed.

Wat zeg je eigenlijk tegen een ijsbeer die op je tentje klopt? 'Hij is braaf' zal wel niet veel uithalen. Net zo weinig als de verklaring dat je daar alleen kampeert om indruk te maken op toekomstige werkgevers. Op Spitsbergen hebben ijsberen geen tijd voor dat soort onzin. Hun dagen zijn geteld door gekken die denken alles te kunnen maken.

Af en toe zondigen

Het CDA is weer ferm op de fatsoenstoer. Vossen verliezen wel de haren, maar niet de streken. In het kader van de naderende verkiezingen voor de Tweede Kamer komt het voorstel op tafel prostitutie helemaal te verbieden. Zogenaamd om al die arme, kwetsbare vrouwen te beschermen, want met hun toekomst is het CDA van oudsher heel erg begaan, maar daar geloof ik niks van. Als het lot van vrouwen bij de partij zo hoog op de agenda staat, zou er wel meer werk worden gemaakt van het verbieden die vrouwen achter te stellen bij mannen. Het gezin is de hoeksteen van de samenleving en wat de echte CDA'er betreft, is het niet vader die voor de afwas naar de keuken moet. Die heeft het veel te druk met voor het gezin carrière te maken. Je kunt van hem niet verwachten dat hij zich dan ook nog met het huishouden bezig gaat houden.

Het voorstel past in de terugtrekkende beweging op het gebied van de seksuele vrijheid. Prostitutie is smerig en moet met wortel en tak worden uitgebannen. Persoonlijk vind ik het in keurige internaten mishandelen van kinderen ook niet elegant, maar dat is voor de achterban van het CDA weer geen probleem. Zolang het tenminste discreet gebeurt, want anders moet Wim Deetman er weer aan te pas komen om de kwestie met een lijvig rapport op de lange baan te schuiven.

Natuurlijk moet prostitutie geen dwang en geweld inhouden. Er zullen niet veel mannen vinden dat mensenhandel moet kunnen. Verder heb ik er echter geen moeite mee. Wie het wel een leuk beroep vindt achter een gordijntje smachtende mannen te bedienen, mag van mij aan de slag.

Er zijn tegenstanders die de dwang beargumenteren met de zwakke sociale positie van de vrouwen. De vrijwilligheid is

toch vooral ingegeven door de noodzaak geld te verdienen, zo betogen zij. Misschien is dat waar, maar het geldt voor tal van beroepen die het CDA niet wil verbieden. Stinkende fabrieken met gevaarlijke machines worden echt niet bevolkt door werknemers die daar hun droombaan hoopten te vinden. De stakker die dag na dag moet afdalen in het riool, telt met smart de dagen af tot zijn pensioen. Als het CDA wat wil doen aan smerige beroepen, dat weet ik er nog wel een paar.

Wat het CDA zich maar beter niet kan verbeelden, is dat een verbod haar mannelijke leden ineens zal veranderen in brave heren die nooit buiten de deur eten. Thuis zitten zij dankzij de partij opgescheept met een strijkende en poetsende huismus. Af en toe zondigen is de enige manier om het leven vol te houden.

Transparantie

De lange wachttijden bij de GGD's worden kennelijk veroorzaakt door zogenaamde 'prettesters'. Ik geef het maar even mee, voor het geval iemand het nieuws heeft gemist. De door de coronacrisis teweeggebrachte verving heeft zulke bizarre vormen aangenomen, dat mensen gaan denken: kom, laat ik eens een lange wattenstaaf in mijn neus gaan uitproberen. Gezellig langs de teststraat is momenteel het enige uitje waar mensen zich nog redelijk veilig kunnen voelen.

Het is natuurlijk geen bericht met een hoge nieuws waarde. Dat weet ik zelf ook, maar om het op een luchtige manier te hebben over een uitgebrande vluchtelingenopvang op het Griekse eiland Lesbos vind ik ook weer zoiets. 'Wie gaat het nu oplossen?', vraagt een emotionele hulpverleenster op televisie. De andere gasten aan tafel doen even alsof zij er niet zijn. Als zij iets aan de puinhoop van verkoelde hutten en dakloze vluchtelingen gaan doen, dan kunnen zij net zo goed meteen een luchtbrug tussen Turkije en Europa opzetten.

Een van de deelnemers aan het gesprek dringt aan op een serieus Europees immigratiebeleid. Gezien de omvang van de ramp slaat de opmerking helemaal nergens op, maar zelf schijnt hij er heel tevreden over te zijn. Iedereen voelt toch op de klompen aan dat wij niet zonder een dergelijk beleid aan de slag kunnen met het bieden van adequate hulp. Zoiets gaat - ik weet dat het een ongelukkige vergelijking is - rond als een lopend vuurtje in de gemeenschap van mensen op zoek naar een beter leven.

D66 en GroenLinks stellen voor kandidaat-ministers voorafgaande aan de benoeming te laten bevragen door de Tweede Kamer. De procedure is goed voor de transparantie,

zo betogen zij. Het woord is verworpen tot een containerbegrip waar tegenwoordig te pas en te onpas mee wordt geschermd. Veel verwacht ik er niet van. In de Verenigde Staten doen ze het ook op die manier en ik krijg niet de indruk dat het een positief effect heeft op het niveau van de bestuurders. Volgens mij ligt het voorstel alleen op tafel, omdat de partijen met de verkiezingen in zicht toch ergens mee moeten komen om zich te profileren. En het houdt mensen buiten de deur die zich er wel voor schamen vluchtelingen in nood de vriendelijke groeten te doen. Dat is ook belangrijk.

Naar aanleiding van een item over Hugh Grant vraagt Eva Jinek zich hardop af, of onze premier Mark Rutte zich ook zo stuntelig door het leven slaat zoals de door de acteur in 'Love Actually' vertolkte premier. De gasten aan tafel besluiten heel snel unaniem dat het tijd is voor de aftiteling. Wat vrijgezelle bewindspersonen in hun privéleven uitspoken, hoeven zij niet te weten. Ik beschouw het maar als een lichtpuntje in deze donkere tijd. Er is toch nog een grens aan hun verlangen naar transparantie.

Leuk voor hem

De overmoedige medewerker van het asielzoekerscentrum in Oisterwijk die anoniem naar buiten bracht dat er dingen gebeuren die het politieke daglicht niet kunnen verdragen, zal inmiddels wel spijt hebben. Klokkenluiders kunnen in Nederland altijd rekenen op een bijzonder onprettige behandeling. Als bloedhonden gaan collega's en leidinggevenden op zoek naar hem of haar. Er is altijd iemand die wat heeft gezien of vermoedt. Uiteindelijk krijgt iedere klokkenluider in ons land van tolerantie en transparantie de trekken thuis. Ik neem aan dat het in dit geval niet anders zal zijn. En eerlijk gezegd reken ik er niet op dat de raadsleden die nu zo erkentelijk zijn voor de informatie de klokkenluider in kwestie dan onder de armen zullen grijpen. Ook dat hoort bij de cultuur die wij er in Nederland op nahouden.

Dit gezegd hebbend: het is natuurlijk goed dat de klokkenluider heeft besloten niet te zwijgen. In Oisterwijk willen wij alleen nog vluchtelingen die zich netjes aan de regels houden en zich inspannen hun steentje bij te dragen aan de samenleving. Vluchtelingen met een goede opleiding die de taal spreken en die ingezet kunnen worden voor het ondersteunen van onze senioren. Het kan echt niet dat het orgaan voor de opvang van asielzoekers de wil van de gemeenteraad compleet aan de laars lapt door stiekem jonge vluchtelingen die persoonlijke begeleiding nodig hebben in Oisterwijk te huisvesten. Niks geen medewerking aan het beperken van de overlast. De lokale politici die zich verplicht voelden daarvan zo'n punt te maken, zullen merken dat zij nog een rekening hebben openstaan.

Het nieuws dat de klokkenluider van de daken schreeuwt, heeft geen positief effect op mijn humeur. De

gemeenteraadsverkiezing staat voor de deur en sommige partijen zullen de verleiding niet kunnen weerstaan dit punt met boter en suiker uit te serveren om de steun te verwerven van zich groen en geel ergerende plaatsgenoten. Ik heb geen zin mij weer maandenlang door berichten over zich blijkbaar misdragende asielzoekers heen te worstelen.

Het is goed dat er in deze donkere tijd ook wat positiefs te melden is. De Oisterwijkse directeur van een Eindhovens ziekenhuis heeft bij zijn afscheid een koninklijke onderscheiding als ridder gekregen. Leuk voor hem, maar iets minder leuk voor zijn echtgenote, die het als voormalig wethouder van Oisterwijk volgens mij nog zonder moet doen. Ik heb er in elk geval niets over kunnen vinden en meestal worden zulke dingen in de media breed uitgemeten. Het zal even slikken zijn voor haar, als haar man voortaan bij het ontbijt verschijnt met de onderscheiding op zijn ochtendjas. Gewoon om een beetje te stangen en met verfijnde humor duidelijk te maken dat er altijd baas boven baas is. Over zoiets wil ik best een column schrijven.

Als een vorst

Onze koning heeft in zijn wijsheid besloten om de Gouden Koets na de restauratie eerst maar een jaartje in een museum te parkeren. Dit jaar zit een rijtoer door Den Haag er vanwege corona toch niet in en wat daarna komt, is toch voor iedereen een vraag. Volgens mij vindt hij het best jammer dat hij zijn jaarlijkse toespraak niet in Amsterdam mag houden. Dan kon hij gewoon met zijn speedboot komen. Als een soort Sinterklaas, maar dan zonder Pieten. Hij krijgt Maxima vast niet zover dat zij zich versiert met hier en daar een lik schoensmeer. Dat moet tegenwoordig, want net als de Gouden Koets, passen echte Pieten niet meer in het moderne straatbeeld.

Waarom het nodig is zoveel heisa te maken over de afbeeldingen op de koets, heb ik nooit echt begrepen. Er bestaat toch prima folie waarmee ook auto's worden voorzien van een nieuw behangetje. De historisch zo belangrijke afbeeldingen blijven bewaard, maar wij hoeven er op Prinsjesdag niet meer naar te kijken. Op die manier is iedereen tevreden. Nu de koning de staatskas heeft geplunderd om dat protserige ding voor een godsvermogen op te knappen, mogen wij ook van hem verwachten dat hij en Maxima er gebruik van maken. Het is dat, of gewoon zoals alle Nederlanders op de fiets. Anders dan bij hem groeit het geld ons niet op de rug. Zo komt de column die ik enkele jaren geleden schreef misschien nog uit en kan ik de eer opeisen als eerste met het idee te zijn gekomen.

Zou Jaap van Dissel het aandurven om het koninklijk paar bij de poort van het paleis nog even een wattenstaafje voor te houden? De majesteiten willen er toch niet verantwoordelijk voor zijn dat Henk Krol straks bovenop al zijn andere kwalen

ook met dat gevaarlijke virus moet afrekenen? Natuurlijk willen de majesteiten dat niet, maar bij het weer opstappen laten zij Jaap nog wel even weten dat hij die onderscheiding voor zoveel jaar trouwe dienst wel uit zijn hoofd kan zetten. Bij de Tour de France zijn op de eerste rustdag alle renners en ondersteunende diensten door de testmolen gegaan. Daar wilde ik naar toe met mijn verhaal. In de wedstrijd rijdt ook een soort Gouden Koets rond, met iemand op de achterbank die drie weken lang naar de mensen aan de kant van de weg zit te zwaaien. Het ding is alleen rood en de persoon in kwestie is de rest van het jaar geen koning, maar gewoon een Franse monsieur. Heel ironisch vind ik het dat juist hij als enige positief bleek te testen. Had hij zelf maar moeten trappen en zich niet als een vorst moeten laten rondrijden.

Op zijn plaats

Johan Derksen mag niet boos op mij worden, als ik hem een ordinaire, karakterloze vent noem, die alleen uit is op de poen. Hij heeft het zelf gezegd, om duidelijk te maken dat hij nooit meer zou aanschuiven bij zijn vriendjes van het programma 'Veronica Inside'. Met zijn eigen woorden verdient hij het geoordeeld te worden. Natuurlijk zit hij inmiddels weer gezellig, maar een beetje ongemakkelijk, zijn wijsheden rond te strooien. John de Mol heeft hem onder het genot van een kopje koffie duidelijk gemaakt dat principes een hoge prijs hebben. Hoger dan Johan bereid is te betalen. Dan toch maar liever ordinair en karakterloos. De mensen die naar het programma kijken, zijn de hele toestand rond rapper Akwasi over een paar weken sowieso weer vergeten. Akwasi zal het een zorg zijn. Hij heeft zojuist met het Openbaar Ministerie een leuke deal gesloten om van de dreigende strafvervolging af te komen. Even een goedkoop en onoprecht excuusbriefje, opgesteld door zijn advocaat, en alles is vergeven en vergeten. Geen Officier van Justitie bij zijn of haar volle verstand durft het aan dit icoon van de strijd tegen Zwarte Piet dezelfde gifbeker voor te zetten als Geert Wilders. Terwijl ik het nieuws probeer te verwerken, kom ik tot de conclusie dat Nederland toch eigenlijk maar een raar land is.

En dan word ik laat op de avond ook nog geconfronteerd met Tofik Dibi. Daar gaat mijn nachtrust, denk ik wanhopig. Ooit was hij een donkerekamerlid die het leuk vond om bij Jeroen Pauw over zijn zorgwekkende leven te komen vertellen. Hij heeft zijn plaats weer gevonden. Kennelijk is hij ontsnapt uit de inrichting waar hij opgesloten zat. Hij herontdekte zijn activistische kant en legde deze vast in een boekje over –

zoals hij het noemt – de bezorgde burger met een kleurtje. Om iets te veranderen, moet je er volgens hem hard in. Op dat moment weet ik helemaal zeker dat er van slapen voorlopig niks zal komen. Het laatste waarop ik zit te wachten, zijn rare dromen over Tibi die bezig is er hard in te gaan.

Telt de door de zonnebank gebruide Dave Roelvink eigenlijk ook mee als zo'n bezorgde burger met een kleurtje? Hij heeft zojuist van tandartsen gehoord dat hij de rest van zijn tamelijk zinloze bestaan op en neer zal moeten reizen naar Turkije om zijn nepgebit te laten oplappen als er weer eens stukken zijn afgebroken. Geen vooruitzicht om vrolijk van te worden. Dat krijg je als je de blits wilt maken, maar er niet de centen voor hebt. Dan moet je concessies doen en gaan voor een oplossing die niet zo ideaal is. Precies zoals Johan Derksen deed, die door John de Mol weer op zijn plaats is gezet.

Mijn dagelijkse dosis

Elke dag verdient het om te mogen beginnen met een bericht dat duchtig op de lachspieren werkt. Een dag niet gelachen is immers een dag niet geleefd volgens het gezegde en geen betere ochtendgymnastiek dan schuddebuiken om een Fransman die tijdens het jagen op een vlieg maar meteen zijn hele woning heeft opgeblazen. Wie in een huis woont met een lekkende gasinstallatie, kan bij het bestrijden van vliegen beter geen gebruik maken van een elektrische mepper. Hij kwam er met slechts een lichte verwonding vanaf, dus mag ik mij er rustig vrolijk over maken. Of de vlieg de explosie wel heeft overleefd, durft de opsteller van het bericht niet te zeggen.

Het zou een actie van Martien Meiland hebben kunnen zijn, bedenk ik tijdens het nippen aan mijn mok met koffie. Als die met een 'Wat goed!' ergens aan begint, weet iedereen al dat er een ramp staat te gebeuren. Mocht onhandig bezig zijn nog eens tot Olympische sport worden, dan hebben Nederland en Frankrijk de eerste medailles al binnen. En mensen kijken er graag naar. Als RTL verstandig is, neemt de zender meteen contact op met de onfortuinlijke vliegenjager en gaan de programmamakers haastig op zoek naar een vervallen kasteel waaraan toch geen eer meer te behalen valt. Een kasteel met veel vliegen en een paar sissende gasflessen.

Gewapend met een verse portie levenslust neem ik de andere berichten door. Rapper Lange Frans heeft tijdens een demonstratie op het Amsterdamse Museumplein handen geschud dat het een aard had. Hij gelooft niet in de noodzaak van de coronamaatregelen en als minister Ferd Grapperhaus het mag, dan moet de overheid hem ook de vrijheid van een 'meet and greet' met de fans gunnen. Waar veel mensen al

bang voor waren, dreigt inderdaad te geloven. Ferdie is getrouwd en zit diep in de penarie. Het is wachten op het moment dat Johan Vlemmix en Dries Roelvink besluiten er samen een liedje aan te wagen.

Verder is het ellende wat de klok slaat, maar dat kan ik na mijn dagelijkse dosis humor wel verdragen. Boris Johnson lijkt zich op te maken voor een no-deal Brexit en hij dreigt met wetgeving te komen die de eerdere afspraken met de Europese Unie onderuit halen. Een beetje gelijk heeft hij natuurlijk wel. Het komt ons niet zo goed uit, maar je bent als land onafhankelijk of je bent het niet. Als hij denkt dat hij het zonder Brussel ook wel kan redden, dan zou hij wel gek zijn om nog langer de Europese smoesjes af te wachten.

Luisteren naar de koning

Het is een aanblik waaraan ik even moet wennen: Kamerleden die met een mondkapje op staan te wachten bij de provisorische bushalte op het Binnenhof voor hun ritje van driehonderd meter naar de plek waar de koning zijn jaarlijkse toespraak zal houden. Volgens de verslaggever is het historisch en dat hoop ik eerlijk gezegd ook. De democratie serieus nemen, valt op deze manier niet mee. Ik kan heel goed begrijpen dat een aantal Kamerleden met een welgemeend 'ja, doe!' besluit het stukje te voet af te leggen. Het is hun eer te na om te worden afgevoerd in een geblindeerd arrestantenbusje.

Dank van de koning is er voor iedereen, maar niet voor columnisten en dat valt mij tegen. Hebben wij niet ons uiterste best gedaan om Nederland door de crisis te slepen? Dan is het toch niet te veel gevraagd om daarvoor enige waardering te verwachten.

Minister Carola Schouten zit tijdens het luisteren naar de koning nerveus met haar mondhoeken te trekken. Luisteren naar de Troonrede heeft iets meditatiefs. Er komen gedachten naar boven die anders verloren gaan in de hectiek van de dagelijkse beslommingen. Alleen daarvoor al is het een traditie die zeker behouden moet blijven. Misschien denkt zij aan de nertsenfokkerijen die intussen besmet raken. Over welke daadkracht heeft de koning het in zijn toespraak? Premier Mark Rutte heeft toch met de hand op zijn hart beloofd dit smetje op het coronabeleid niet aan te roeren.

Maxima kijkt volgens mijn vriendin uitgesproken lelijk. Zij heeft waarschijnlijk net als ik in de gaten dat haar man niet in glansvorm is. Of zit zij ongeduldig te wachten op een passage over het verhogen van haar uitkering? Dan hoeft zij volgende

keer niet opnieuw een eerder gedragen jupon uit de kast te trekken.

Esther Ouwehand komt ineens in beeld alsof zij door de koning is weggeroepen van haar nevenfunctie als cliniclown om de meubelen nog enigszins te redden. Zo slecht staan wij er dus in werkelijkheid voor. Misschien is het haar manier om de middelvinger op te steken naar Mark Zuckerberg, die geen karikaturen meer wil zien op zijn platform. Ik hoop stiekem dat zij het rare pak ook draagt bij de Algemene Beschouwingen en tot mijn verwondering krijg ik een dag later mijn zin. Heb ik tenminste nog wat te lachen. Voor het overige valt het dit jaar tegen met de humor.

Als kers op de taart begint minister Wobke Hoekstra bij het aanbieden van de Miljoenennota aan een betoog over zwarte zwanen. Een zoenoffer is het aan Esther van de Partij voor de Dieren, die er in het verhaal van de koning maar bekaaid vanaf kwam. Het past in de trend van ministers van Financiën die zich met Prinsjesdag verplicht voelen sprookjes te komen vertellen. De olifant met de lange snuit staat al op de gang te wachten, maar even heeft Wobke het podium.

Spel van de verkiezingen

President Trump en de burgemeester van Portland maken elkaar in het openbaar uit voor alles wat mooi en lelijk is. Ik weet dat het allemaal bij het spel van de verkiezingen hoort, maar ik begin mij wel af te vragen of Trump dat ook weet. Als het zo is, neemt hij het spel behoorlijk serieus. Stel dat Mark Rutte zich in zulke bewoordingen zou uitlaten over Emiel Roemer. Dan zouden zelfs overtuigde liberalen vragen of het niet wat beschaafder kan. Dat mag ik in elk geval hopen.

Er gebeuren in de Verenigde Staten meer dingen die niemand vijf jaar geleden in de stoutste dromen voor mogelijk hield. Bijvoorbeeld dat de baas van de inlichtingendiensten tegen het Congres zegt dat hij niet meer langskomt om uitleg te geven. Vertaal dat eens naar de Nederlandse situatie. Het lijkt mij heel onwaarschijnlijk dat Jaap van Dissel tegen de Tweede Kamer zegt: 'ik heb het nu vaak genoeg verteld. Zoek het nu zelf maar uit.' Hij zal het vast af en toe willen zeggen, maar hij weet dat wij ons hier aan bepaalde regels hebben te houden.

Joe Biden maakt een goede kans de verkiezingen te winnen, hoor ik een politiek analist betogen. Terwijl hij het roept, zie ik de paniek in zijn ogen. Om Trump af te houden van nog eens vier jaar als een dolle olifant in de globale porseleinkast is niet minder dan een regelrecht wonder nodig. Er moet een ingreep van bovenaf komen die de Amerikaanse kiezers doet inzien dat een slaperige president beter is dan het exemplaar waarmee zij nu opgescheept zitten. Het zou mooi zijn als het gebeurt, maar ik schat de kans niet hoog in en de analist heeft er duidelijk ook weinig vertrouwen in. Hij wil alleen niet degene zijn die het onheil heeft afgeroepen. Met schichtige ogen kijkt hij om zich heen. Zoekend naar een berg om hem

te bedekken. Hij kan maar beter een flinke uitkiezen, want het gaat heftig worden.

Als de Amerikaanse stemmen zijn geteld, kijken wij elkaar allemaal zo aan. Nog vier jaar ellende. Wij kunnen alleen nog hopen dat Trump gaat sukkelen met zijn gezondheid en een kwaal krijgt die het hem onmogelijk maakt nog langer mensen te schofferen. Reuma in zijn Twittervinger lijkt mij wel passend. De tweede termijn zal wel niet te voorkomen zijn, maar dan moet het wat mij betreft klaar zijn. Daarna wil ik de naam Trump niet meer tegenkomen.

Het is een beeld dat ik met liefde koester: Trump wordt op zijn laatste dag naar een door Argentijnse piloten bemande helikopter gesleept. Joe Biden zwaait hem uit op de tonen van: 'Die zien wij nooit meer terug.' Ergens in de woestijn heeft hij een plaats voor zijn voorganger bereid, waar deze kan schelden en tieren tot hij een ons weegt.

Jammerinterrupties

Geert Wilders grijpt de Algemene Politieke Beschouwingen aan om weer eens ouderwets uit te pakken met een aanval op bananenrepubliek Nederland. Hij wordt daarbij geholpen door Kamerleden die hem met jammerinterrupties de kans geven lekker uitgebreid campagne te voeren. Voor wat hij in de Kamer roept, kan geen rechter hem veroordelen. Die kans op prijsschieten laat Geert zich niet ontnemen door een Openbaar Ministerie dat achter de schermen handjeclap speelt met figuren die het mooie Nederland afschilderen als een door en door racistische staat.

Hoewel ik beslist geen aanhanger ben van zijn ideeën over het herinrichten van Nederland, moet ik hem op één punt gelijk geven. Het politieke debat hoort niet thuis in de rechtszaal. Als andere partijen hem niet kunnen luchten of zien vanwege zijn zwak voor Zwarte Piet en blokkeerfriezen, dan moeten zij hun zendtijd voor politieke partijen maar gebruiken om dat duidelijk te maken.

Wat opvalt, is dat veel Kamerleden fijntjes aanstippen dat collega Wilders door de rechter veroordeeld is. Zich beschamend in de kaarten laten kijken, noem ik dat. Jarenlang hebben de volksvertegenwoordigers op deze kans gewacht en nu is het moment van de afrekening gekomen. Ik kan mij voorstellen dat er in een of andere Haagse koffietent speciaal over gesproken is. Hapklare brokken moeten het zijn, die de publieke omroep kan serveren aan de goedgelovige kijkers. Deze keer krijgt Geert zijn trekken pijnlijk thuis.

Erg lijkt Wilders zich overigens niet te storen aan de collectieve verontwaardiging en gelijk heeft hij. Hij is dan wel veroordeeld, maar in Nederland krijgen veroordeelden altijd